

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/313/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3812223607
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 01. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Denis Vékony
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2018:3812223607.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Denisa Vékonyho a sudkýň JUDr. Eriky Zajacovej a JUDr. Márie Vrtochovej v spore žalobcu EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zastúpeného TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 36 613 843 proti žalovanému U. F., nar. X.X.XXXX, bytom O., W. cesta č. XXX/XX, zastúpenému JUDr. Andrejom Cifrom, advokátom, so sídlom Lučenec, J. Kráľa 5/A, za účasti osobitného subjektu na strane žalovaného Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, so sídlom Prešov, Nám. Legionárov 5, IČO: 42 176 778, zastúpeného JUDr. Andrejom Cifrom, advokátom, so sídlom Lučenec, J. Kráľa 5/A, a do 30.6.2016 za účasti menovaného občianskeho združenia ako vedľajšieho účastníka na strane žalovaného o zaplatenie 2.169,55 eur s príslušenstvom, na odvolania žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prievidza č.k. 7C/65/2013-458 zo dňa 28. apríla 2017 v spojení s opravným uznesením č.k. 7C/65/2013-459 zo dňa 27. júna 2017, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením v napadnutej časti vo výroku o zamietnutí žaloby žalobcu **p o t v r d z u j e**.

II. Žalovaný **m á** voči žalobcovi **n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%, ktorú náhradu trov konania **j e p o v i n n ý** zaplatiť žalobca žalovanému vo výške určenej súdom prvej inštancie.

III. Osobitnému subjektu na strane žalovaného Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom v spojení s opravným uznesením súd prvej inštancie konanie o zaplatenie 1.638,37 eur, vyčísleného úroku z omeškania 263,97 eur, s 9,25% úrokom z omeškania ročne zo sumy 1.386,94 eur od 23.10.2012 do zaplatenia zastavil, žalobu žalobcu zamietol, Združeniu na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, ktoré v konaní do 30.6.2016 vystupovalo ako vedľajší účastník na strane žalovaného nepriznal proti žalobcovi právo na náhradu trov konania vzniknutých do 30.6.2016, žalovanému priznal proti žalobcovi právo na náhradu trov konania v rozsahu 92,64 %, združeniu na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, ktoré v konaní po 1.7.2016 vystupuje ako osobitný subjekt na strane žalovaného nepriznal proti žalobcovi právo na náhradu trov konania, konanie o vzájomnej žalobe žalovaného o určenie, že zmluva o splátkovom úvere č. 0372666756 zo dňa 22.5.2006 je bezúročná a bez poplatkov zastavil a žalobcovi priznal proti žalovanému právo na náhradu trov konania o vzájomnej žalobe v rozsahu 100 %.

2. Na odôvodnenie tohto rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa žalobou zo dňa 28.11.2012 domáhal proti žalovanému zaplatenia 2.169,55 eur, s úrokom z omeškania vyčísleným vo výške 263,97 eur a s 9,25% úrokom z omeškania ročne zo sumy 1.918,12 eur od 23.10.2012 do

zaplatenia s tým, že dňa 22.5.2006 medzi jeho právnym predchodcom Slovenskou sporiteľňou, a.s. a žalovaným bola uzavretá zmluva o úvere, z ktorej pohľadávka proti žalovanému bola žalobcovi dňa 24.3.2011 postúpená zmluvou o postúpení pohľadávok. Vzájomnou žalobou zo dňa 17.3.2014 žalovaný navrhol, aby súd určil, že zmluva o úvere zo dňa 22.5.2006 uzavretá medzi ním, ako dlžníkom a právnym predchodcom žalobcu je bezúročná a bez poplatkov. Podľa § 145 ods. 2 Civilného sporového poriadku / CSP/ súd konanie o zaplatenie sumy 1.638,37 eur (2.169,55 eur mínus 531,18 eur), vyčísleného úroku z omeškania 263,17 eur, 9,25% úroku z omeškania ročne z dlžnej sumy 1.386,94 eur (1.918,12 eur mínus 531,18 eur) od 23.10.2012 do zaplatenia zastavil (k späťvzatiu žaloby došlo pred otvorením prvého pojednávania). Podľa rovnakého zákonného ustanovenia súd prvej inštancie zasavil aj konanie o vzájomnej žalobe žalovaného, keď podaním zo dňa 6.7.2016 žalovaný oznámil, že vzájomnú žalobu berie v celom rozsahu späť. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie. Zo zmluvy o splátkovom úvere č. 0372666786 zo dňa 22.5.2006 vyplýva, že jej zmluvnými stranami sú Slovenská sporiteľňa, a.s. ako veriteľ a žalovaný, ako dlžník. Obsahom zmluvy bol záväzok veriteľa poskytnúť žalovanému úver vo výške 33.000,- Sk, a záväzok žalovaného úver splatiť pravidelnými mesačnými splátkami po 889,- Sk, vždy k 20. dňu v mesiaci, so splatnosťou prvej splátky dňa 20.6.2006 a s konečnou splatnosťou úveru dňa 20.5.2011. Účastníci zmluvy si dohodli úrokovú sadzbu 17,70% ročne. V zmluve je uvedená ročná percentuálna miera nákladov 10,08%. Z prehľadu transakcií vyplýva, že žalovaný úver vyčerpal dňa 22.5.2006 v celkovej výške 33.000,- Sk, ktoré čerpanie peňažných prostriedkov v platobnej histórii je označené ako „Bezhot. čerpanie úveru“. Z poskytnutého úveru uhradil sumu v celkovej výške 449,21 eur (úhrady v platobnej histórii sú označené ako „Bezhot. splátka úveru obyv.“ a „Bezhot. splátka úveru“). Sumu 449,21 eur pôvodný veriteľ započítal na istinu 443,87 eur a na úroky z omeškania 5,34 eur. Podľa špecifikácie predloženej žalobcom istina predstavuje súčet položiek „Bezhot. čerpanie úveru“ + „Zaučtovanie poplatku s kapitalizáciou“ + „Zaučtovanie riadnych úrokov s kapitalizáciou“ mínus úhrady žalovaného započítané na istinu (1.095,40 eur plus 215,74 eur plus 1.170,85 eur mínus 443,87 eur). Zo zmluvy o postúpení pohľadávok č. 0568/2011/CE zo dňa 24.3.2011 vyplýva, že jej zmluvnými stranami sú Slovenská sporiteľňa, a.s. ako postupca a spoločnosť žalobcu, ako postupník. Podľa čl. 1 zmluvy, jej predmetom je pohľadávka špecifikovaná v prílohe č. 1.. V nej je uvedený zostatok pohľadávky 2.289,55 eur, istina celkom: 2.038,12 eur, istina do splatnosti: 2.038,12 eur, istina po splatnosti: 2.038,12 eur, úroky celkom: 251,43 eur, počet dní omeškania 1281, výška omeškanej splátky: 1.315,80 eur. V podaní označenom, ako oznámenie o postúpení pohľadávky podľa § 526 Občianskeho zákonníka zo dňa 12.4.2011, postupca žalovanému oznámil, že pohľadávku vo výške 2.289,55 eur s príslušenstvom zmluvou o postúpení pohľadávok č. 0568/2011/CE zo dňa 24.3.2011 postúpil žalobcovi. V podaní označenom, ako výzva k úhrade a oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru žalobca, ako nový veriteľ žalovanému oznámil vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru ku dňu 20.4.2011 a vyzval ho na okamžité uhradenie dlžnej čiastky 2.453,12 eur najneskôr do 4.5.2011. Dňa 20.12.2013, dňa 20.1.2014, dňa 21.2.2014, dňa 2.4.2014, dňa 20.5.2014, dňa 30.6.2014, dňa 3.10.2016 Slovenská sporiteľňa, a.s. súdu oznámila, že z jej strany k odstúpeniu od zmluvy o splátkovom úvere č. 0372666786/0900 zo dňa 22.5.2006 k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru, a ani k výpovedi zo zmluvy pred postúpením pohľadávky v zmysle zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 24.3.2011, nedošlo. Počet dní omeškania 1281 uvedený v prílohe č. 1 zodpovedá omeškaniu v trvaní odo dňa splatnosti najstaršej omeškanej splátky do dňa postúpenia pohľadávky vzniknutej zo zmluvy o splátkovom úvere č. 0372666786/0900 zo dňa 22.5.2006, Konečná splatnosť úveru predĺžovaná nebola. Istina do splatnosti uvedená v prílohe č. 1 je suma, ktorá predstavuje jednak hodnotu všetkých ešte nesplatených splátok istiny poskytnutého úveru, ktoré zatiaľ podľa splátkového kalendára nie sú splatné, a jednak hodnotu všetkých už splatných splátok istiny poskytnutého úveru, ktoré už mali byť klientom uhradené. Istina po splatnosti je nulová, lebo v danom období používaný bankový informačný systém evidoval tak ešte nesplatené, ako aj už splatné splátky istiny poskytnutého úveru len v poli „istina do spl.“. V dohode o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku zo dňa 20.10.2011, ako zmluvné strany sú označený žalobca a žalovaný. Z dohody vyplýva, že žalovaný uznáva čo do právneho dôvodu a výšky záväzok voči veriteľovi, ktorý vznikol na základe Zmluvy o splátkovom úvere zo dňa 22.5.2006, a zaväzuje sa ho splatiť v mesačných splátkach, ktorých výška v dohode uvedená nie je. V bode 3. predposledná veta dohody je uvedené, že žalovaný má vedomosť o premlčaní dlhu a o jeho následkoch. Žalovaný potvrdil, že podpísal dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku zo dňa 20.10.2011. Do miesta trvalého bydliska sa vtedy dostavil pán s tým, že je zo Slovenskej sporiteľne, a.s. Bratislava. Oznámil mu, že veriteľ voči nemu eviduje dlh. V čase podpísania dohody nevedel, čo treba rozumieť pod slovom: premlčanie, a ani či je dlh premlčaný a aké dôsledky z toho vyplývajú. Vysvetlil mu (osoba, ktorá za ním prišla), že ak dohodu nepodpíše, veriteľ podá žalobu na súd. V prípade, ak by mal vedomosť, že dlh je premlčaný, dohodu by nepodpísal.

3. Uvedené zistené skutočnosti súd prvej inštancie posúdil podľa § 497 Obchodného zákonníka, § 1 ods. 1 zákona č. 258/2001 Z. z., v znení účinnom ku dňu 22.5.2006, § 3 ods. 1, § 39, § 40 ods. 1, § 52 ods. 1, 2 a 3 Občianskeho zákonníka, § 53 ods. 3 písm. b), ods. 4 Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu 22.5.2006, § 1 a § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, v znení platnom ku dňu 24.3.2011. Uviedol, že zhodnotením skutkového stavu veci dospel k právnenému záveru, že žaloba nie je podaná dôvodne, preto ju zamietol. Dňa 22.5.2006 medzi právnym predchodcom žalobcu, ako veriteľom a žalovaným, ako dlžníkom bola uzavretá zmluva o splátkovom úvere č. 0372666786. Obsahom zmluvy bol záväzok veriteľa poskytnúť žalovanému úver vo výške 33.000,- Sk, a jeho záväzok úver splatiť pravidelnými mesačnými splátkami po 889,- Sk, vždy k 20. dňu v mesiaci, so splatnosťou prvej splátky dňa 20.6.2006, a s konečnou splatnosťou úveru dňa 20.5.2011. Slovenský právny poriadok upravoval postavenie a ochranu spotrebiteľa najskôr v zákone č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa, ktorý bol účinný v období od 31.12.1992 do 30.6.2007. Podľa § 23a ods. 1 zák. č. 634/1992 Zb. v znení účinnom ku dňu 22.5.2006, typovou zmluvou sa podľa tohto zákona rozumie zmluva, ktorá sa má uzavrieť vo viacerých prípadoch, ak je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje. Občiansky zákonník v § 52 ods. 1 v období účinnom od 1.4.2004 do 31.12.2007 spotrebiteľskú zmluvu definoval tak, že spotrebiteľskými zmluvami sú kúpna zmluva, zmluva o dielo alebo iné odplatné zmluvy upravené v ôsmej časti tohto zákona a zmluva podľa § 55, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy. Predmetná zmluva o splátkovom úvere č. 0372666786 bola uzavretá dňa 22.5.2006, t. j. za účinnosti novely Občianskeho zákonníka č. 150/2004 Z. z., ktorým zákonom do nášho právneho poriadku bola prebratá smernica Rady č. 93/13/EHS zo dňa 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Túto smernicu je nevyhnutné využívať ako interpretačné pravidlo k ustanoveniam právneho poriadku, ktoré upravujú režim spotrebiteľských zmlúv. Podľa čl. 1 ods. 1 smernice, účelom smernice je aproximovať zákony, iné právne predpisy a správne opatrenia členských štátov, ktoré sa týkajú nekalých podmienok v zmluvách uzatvorených medzi predajcom alebo dodávateľom a spotrebiteľom, a takto je potrebné vykladať aj ustanovenie § 52 Občianskeho zákonníka, účinné do 31.12.2007. Smernica č. 93/13/EHS síce neurčila zmluvné typy, ktoré môžu mať povahu spotrebiteľskej zmluvy, avšak každá zmluva upravená zákonom môže byť spotrebiteľskou zmluvou, ak vykazuje znaky určené smernicou. Aj zmluvy uzavreté podľa iných zákonov, ako je Občiansky zákonník, možno teda považovať - vzhľadom na ich povahu - za spotrebiteľské napriek tomu, že ich zákon priamo ako spotrebiteľské neoznačuje (napr. zmluva o bežnom účte, zmluva o vkladovom účte, zmluva o úvere). Musí však byť dodržaná podmienka, že sa tieto zmluvy uzatvárajú medzi dodávateľom v rámci jeho podnikateľskej činnosti a spotrebiteľom, ktorý nekoná v rámci svojej podnikateľskej činnosti a nemá možnosť ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy. Pôvodný veriteľ bol osobou, ktorá pri uzatváraní a plnení predmetnej zmluvy konala v rámci predmetu svojej obchodnej, resp. inej podnikateľskej činnosti, t. j. vystupovala v pozícii dodávateľa v zmysle § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka v čase jej uzavretia. Vzhľadom na to, že žalovaný pri uzatváraní a plnení predmetnej zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy, je potrebné ho považovať za spotrebiteľa v zmysle § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu 22.5.2006. Zmluva o splátkovom úvere č. 0372666786 je preto zmluvou spotrebiteľskou. Podľa gramatického výkladu § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, v znení účinnom do 31.12.2007 síce možno dospieť k záveru, že úprava spotrebiteľských zmlúv, a teda vo svojej podstate aj ochrana spotrebiteľa má svoje miesto len u zmlúv, ktoré sú upravené v 8. časti Občianskeho zákonníka, takýto výklad je však zjednodušený. Pri výklade tejto občianskoprávnej úpravy je potrebné rešpektovať skutočnosť, že táto úprava je, ako to už bolo uvedené v odôvodnení rozhodnutia, implementáciou smernice Rady č. 93/13/EHS (porovnaj napr. rozhodnutie Krajského súdu Prešov č. k. 11Co 6/2015, Krajského súdu Trnava č. k. 25Co 500/2014, Krajského súdu Prešov č. k. 7Co 366/2014). Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že podľa dôvodovej správy k zákonu č. 483/2001 Z. z. o bankách hlavným účelom § 92 zákona bolo teda nielen prelomenie bankového tajomstva, ale aj úprava možnosti použiť inštitút postúpenia pohľadávky banky zodpovedajúcej nesplácanému dlhu, a to aj osobe, ktorá nie je bankou. Na postúpenie pohľadávky postupcom, ktorým je banka sa preto okrem všeobecnej úpravy obsiahnutej v ustanovení § 524 Občianskeho zákonníka vzťahuje aj špeciálna právna úprava, ktorú predstavuje zákon o bankách. Ustanovenie § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z., totiž charakterizujú nasledovné aspekty: 1/ postupiteľnosť bankovej pohľadávky, 2/ predchádzajúca písomná výzva klientovi, 3/ omeškanie klienta viac ako 90 kalendárnych dní, 4/ postúpenie sa týka časti peňažného záväzku v omeškaní, 5/ postupiteľnosť aj tretej osobe, 6/ nevyžaduje sa súhlas klienta. Dňa 24.3.2011 medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s. ako postupcom a žalobcom bola uzavretá zmluva o postúpení pohľadávok

č. 0568/2011/CE. Slovenská sporiteľňa, a.s. pritom má štatút banky a pri uzavretí uvedenej zmluvy bola povinná dodržiavať zákon o bankách. Z prílohy č. 1 k zmluve o postúpení pohľadávok č. 0568/2011/CE vyplýva, že zostatok pohľadávky právneho predchodcu žalobcu ku dňu postúpenia je 2.289,55 eur s tým, že výška omeškanej splátky je 1.315,80 eur, počet dní omeškania 1281. Ako istina celkom je uvedená suma 2.038,12 eur. Dňa 12.4.2011 pôvodný veriteľ žalovanému písomne oznámil, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok č. 0568/2011/CE zo dňa 24.3.2011, pohľadávku vo výške 2.289,55 eur postúpil žalobcovi. Z písomných vyjadrení Slovenskej sporiteľne, a.s. vyplýva, že z jej strany k odstúpeniu od zmluvy o splátkovom úvere č. 0372666786/0900 zo dňa 22.5.2006, k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru, a ani k výpovedi zo zmluvy pred postúpením pohľadávky v zmysle zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 24.3.2011, nedošlo. Z bodu 7.6.1. Všeobecných obchodných podmienok právneho predchodcu žalobcu vyplýva, že banka je oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru, vypovedať zmluvu o úvere, alebo od nej odstúpiť. Z ustanovenia § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. vyplýva, že banka môže postúpiť inému subjektu iba tú časť pohľadávky, ktorá zodpovedá nesplácanému dlhu (porovnaj aj dôvodovú správu). Pokiaľ teda Slovenská sporiteľňa, a.s. postúpila zmluvou zo dňa 24.3.2011 žalobcovi pohľadávku z úveru v celom rozsahu, postupovala v rozpore s uvedeným ustanovením. Totiž, ak ku dňu postúpenia pohľadávky nebol splatným celý úver (nedošlo k vyhláseniu jeho mimoriadnej splatnosti, k odstúpeniu od zmluvy, neuplynula doba konečnej splatnosti úveru) nebola oprávnená, ako postupca postúpiť v celosti svoju pohľadávku z úveru, vrátane úrokov z neho, inému subjektu (žalobcovi). Slovenská sporiteľňa, a.s. ako banka mohla postúpiť iba svoju splatnú pohľadávku (časť záväzku po jeho splatnosti) a za súčasného splnenia písomnej výzvy, a po uplynutí zákonom stanovenej doby omeškania. Spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. môže byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktoré sú už: 1/ splatnými („dospelé“ splátky), 2/ a to za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy, 3/ omeškanie nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní. Uvedené predpoklady sú zákonnými predpokladmi pre platné postúpenie pohľadávky banky. Musia však byť splnené už v čase postúpenia pohľadávky. Z prvej vety § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. jednoznačne vyplýva, že banka môže postúpiť iba pohľadávku zodpovedajúcu tomuto (treba rozumieť záväzku v omeškaní) peňažnému záväzku. Slovenská sporiteľňa, a.s. súdu písomne oznámila, že spisovú dokumentáciu o predmetnom úvere k dispozícii nemá, lebo odo dňa postúpenia pohľadávky uplynula doba piatich rokov. Podľa Zmluvy o postúpení pohľadávok, žalobcovi však odovzdala i spisovú dokumentáciu. Žalobca okrem listinných dôkazov, ktoré sú súčasťou spisu, pritom ďalšie k dispozícii nemal. Medzi ním predloženými dokladmi výzva banky adresovaná žalovanému, ktorá by zodpovedala výzve, akú vyžaduje ustanovenie § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. sa nenachádzala. Ako to už bolo uvedené, žalobca si proti žalovanému uplatnil nárok o zaplatenie sumy 531,18 eur s príslušenstvom, ktorá pozostáva z 18 neuhradených splátok za obdobie december 2009 až máj 2011. V tejto sume sú zahrnuté i „dospelé“ splátky za obdobie december 2009 až marec 2011 (do 24.3.2011 - dátum uzavretia Zmluvy o postúpení pohľadávok). V prípade splátok s príslušenstvom za obdobie december 2009 až marec 2011 Slovenská sporiteľňa, a.s. Bratislava, ako postupca síce žalobcovi postúpila i splatnú pohľadávku vo výške 472,16 eur (16 mesiacov krát 889,- Sk, t. j. 29,51 eur), u ktorej však nebola dodržaná písomná forma výzvy klientovi (žalovanému), resp. žalobca ju nepreukázal. Preto, pokiaľ ide o postúpenie pohľadávky 472,16 eur, zmluva o postúpení pohľadávok je v tejto časti pre rozpor so zákonom o bankách (§ 92 ods. 8), podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatná. Z uvedeného dôvodu je neplatná i u neuhradených a dospelých splátok pred decembrom 2009, ktoré boli predmetom postúpenia. Pokiaľ ide o 59,02 eur (rozdiel medzi 531,18 eur a 472,16 eur), táto suma ku dňu postúpenia pohľadávky (24.3.2011) bola bankou nezosplatenou časťou úveru. Banka v tejto časti previedla na žalobcu viac práv než mala (porovnaj rozhodnutie Krajského súdu Bratislava č. k. 6Co 203/2015). Zmluva o postúpení pohľadávok č. 0568/2011/CE zo dňa 24.3.2011, ktorou banka previedla na žalobcu i sumu 59,02 eur je tiež neplatná. S poukazom na uvedené skutočnosti, zmluva o postúpení pohľadávok č. 0568/2011/CE zo dňa 24.3.2011 je podľa súdu v celosti neplatným právnym úkonom. Žalobca v písomných podaniach, predložených prostredníctvom zástupcu uviedol, že nakoľko žalovaný bol v omeškaní s plnením peňažného dlhu po dobu dlhšiu ako jeden rok, založila sa výnimka zo splnenia podmienok, ktoré vyžaduje ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách. Ako to už bolo uvedené, z ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách vyplývajú určité podmienky, pre naplnenie predpokladov na platné postúpenie pohľadávky z banky na iný subjekt. Týmito podmienkami sú: a) zaslanie výzvy a b) preukázanie dĺžky omeškania po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní. Prvá veta ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách vlastne hovorí, že pokiaľ banka písomne vyzve klienta (dlžníka) na úhradu omeškaného peňažného záväzku a klient je napriek tomu v omeškaní so splnením tohto peňažného dlhu (t.j. na ktorého úhradu bol zo strany banky písomne vyzvaný) po dobu viac ako 90 dní, potom môže banka túto časť omeškaného, nesplácaného peňažného záväzku klienta písomne postúpiť inému subjektu, t. j. i nebankovému bez toho, aby na to potrebovala jeho (dlžníka)

súhlas. Podľa znenia druhej vety ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách, banka nemôže postúpiť omeškaný peňažný záväzok klienta (dlžníka) inému subjektu bez súhlasu klienta, pokiaľ klient svoj peňažný záväzok, s ktorým bol v omeškaní a na úhradu ktorého bol vyzvaný, uhradil skôr než sa naplnil aj druhý predpoklad pre platné postúpenie tohto peňažného záväzku, ktorým predpokladom je uplynutie lehoty 90 dní. Inak povedané, pokiaľ je klient (dlžník) zo strany banky vyzvaný na úhradu omeškaného peňažného záväzku, stále môže tento svoj záväzok banke splniť, pokiaľ nebude splnený aj druhý predpoklad na platné postúpenie pohľadávky, ktorým je vyššie uvedená doba omeškania. Súd poukazuje na to, že doba omeškania po dobu 90 dní je naviazaná na výzvu, keďže v zákone sa priamo uvádza: „ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní“, čo znamená, že klient musí byť i vyzvaný a napriek tomu, že na základe tejto výzvy vie o svojom peňažnom záväzku, s jeho úhradou je v omeškaní po dobu dlhšiu ako 90 dní. Podľa tretej vety ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách, banka môže postúpiť peňažný záväzok svojho klienta (dlžníka) na iný subjekt (i nebankový) aj vtedy, keď dlžník (klient) sice uhradil banke ešte pred postúpením pohľadávky omeškaný záväzok, na úhradu ktorého bol vyzvaný, avšak súčet všetkých omeškaní klienta (t. j. omeškaní po tom, čo bol klient vyzvaný) so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, presiahol jeden rok. Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách je potrebné vykladať v logickej nadväznosti jednotlivých viet v tomto ustanovení. Splnenie podmienok ohľadom zaslania výzvy a preukázania dĺžky omeškania je vždy nevyhnutné pre to, aby bolo možné úkon postúpenia pohľadávky hodnotiť, ako úkon platný. Tretia veta, t. j. veta za bodkočiarkou v ustanovení § 92 ods. 8 zákona o bankách výnimku z povinnosti banky splniť podmienky v zmysle prvej vety tohto ustanovenia nezakladá. Žalobca poukázal aj na ustanovenie § 89 ods. 1 veta tretia zákona o bankách, podľa ktorého banka alebo pobočka zahraničnej banky so svojim klientom si môžu zmluvne upraviť práva a povinnosti z obchodov odchylné od zákona alebo osobitného predpisu, ak to zákon ani osobitný predpis výslovne nezakazuje alebo ak z povahy ich ustanovení nevyplýva, že sa od nich nemožno odchyliť, takáto zmluva musí mať formu a podobu vyžadovanú zákonom alebo dohodou účastníkov, pričom banka a pobočka zahraničnej banky zodpovedá za jej preukázateľné vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, najneskôr pri uzavretí obchodu a za jej uchovávanie a ochranu podľa § 42 ods. 1. V tejto súvislosti poukázal na bod 19.16. Všeobecných obchodných podmienok, podľa ktorého: „klient výslovne súhlasí s tým, že banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť akékoľvek svoje pohľadávky a to bez ohľadu na to, či sú budúce alebo súčasné, podmienené alebo nepodmienené, bez ohľadu na právny vzťah, z ktorého vyplývajú, ako aj bez ohľadu na to, či banka vznikla v súvislosti s takouto pohľadávkou akúkoľvek požiadavku alebo nie, voči klientovi na tretiu osobu, alebo previesť akékoľvek svoje záväzky na tretiu osobu. Klient je oprávnený postúpiť svoje pohľadávky voči banke alebo preniesť svoje záväzky voči nej na tretiu osobu výlučne s predchádzajúcim súhlasom banky“. Podľa súdu ak dojednanie v bode 19.16. Všeobecných obchodných podmienok o postúpení pohľadávky vylučuje možnosť dlžníka postúpiť svoje pohľadávky voči banke bez ohľadu na právny vzťah na tretiu osobu, bez súhlasu banky a na druhej strane si banka vymedzuje oprávnenie postúpiť akúkoľvek svoju pohľadávku na tretiu osobu aj bez súhlasu dlžníka, ide o hrubý nepomer vo vzájomných právach a povinnostiach, ktorý môže podstatne sťažiť uplatnenie nárokov dlžníka (klienta) voči banke. Je zjavné, že práva dodávateľa a spotrebiteľa pri postúpení pohľadávok nie sú rovnaké, resp. vo vzťahu k účastníkovi zmluvy - dlžníkovi, nie sú vyvážené. Dodávateľ (pôvodný veriteľ) pri tomto dojednaní nedodrжал zásadu čestnosti, lebo sebe priznal viac práv pri postúpení pohľadávky ako spotrebiteľovi - žalovanému, a to bez akejkoľvek relevancie. Nie je totiž zjavné, prečo by mal mať dodávateľ právo postúpiť svoju pohľadávku voči spotrebiteľovi na tretie osoby bez všetkého, a prečo by takéto právo mal mať spotrebiteľ len po predchádzajúcom písomnom súhlase dodávateľa (resp. nie sú stanovené žiadne podmienky, podľa ktorých by veriteľ mohol súhlas s postúpením odoprieť). Tu je zjavná nerovnováha práv účastníkov zmluvy o splátkovom úvere č. 0372666786 (súčasťou zmluvy boli Všeobecné obchodné podmienky, vrátane bodu 19.16.). V podstate týmto spôsobom dodávateľ diskriminuje spotrebiteľa, ako slabšieho účastníka, ukracuje na jeho právach a to mať rovnaké právo na postúpenie pohľadávky, ktorá mu potencionálne proti veriteľovi môže vzniknúť. Táto podmienka, ako to už bolo uvedené, je spôsobilá obmedziť alebo neúmerne sťažiť možnosť spotrebiteľa domáhať sa svojho práva. Uvedená zmluvná podmienka je pre rozpor s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1, § 39 Občianskeho zákonníka) neplatná, lebo porušuje práva spotrebiteľa (žalovaného). Takáto (neplatná) zmluvná podmienka, obsiahnutá v predmetnej Zmluve o splátkovom úvere č. 0372666786, resp. v ich neoddeliteľnej súčasti (Všeobecných obchodných podmienkach) následne tiež vyúsťuje do absolútnej neplatnosti Zmluvy o postúpení pohľadávok č. 0568/2011/CE zo dňa 24.3.2011. Neplatnosť vyplýva z nerovnováhy zmluvou (jej neoddeliteľnej súčasti) dohodnutej podmienky v bode 19.16. Pokiaľ by takéto právo aké vyplývalo pre banku, prislúchalo i žalovanému, skutková situácia by bola v takom prípade

vyhodnotená iným spôsobom (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4Cdo 277/2012). S poukazom na vyššie uvedené, pri posudzovaní uplatneného nároku nie je možné aplikovať ustanovenie § 89 ods. 1 veta tretia zákona o bankách. Súd žalobu žalobcu preto zamietol z dôvodu nedostatku aktívnej legitímácie na strane žalobcu. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 251, § 255 ods. 1, § 256 ods. 1 a § 262 ods. 1, 2 CSP.

4. Proti tomuto rozsudku do výroku o zamietnutí svojej žaloby podal včas odvolanie žalobca. Namietal nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie. Poukázal na to, že v spore predložil relevantné oznámenie právneho predchodcu žalovanej o postúpení pohľadávky, ktoré bez ďalšieho zakladá jeho aktívnu legitímáciu a konajúci súd mal z neho vychádzať. Namietal tiež, že ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách nemožno spájať s aktívnou legitímáciou žalobcu ako postupníka pohľadávky. Účelom predmetného ustanovenia je úprava výnimiek z bankového tajomstva a nehovorí o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávok. Zo zákona nevyplýva, že by podmienky uvedené v predmetnom ustanovení podmieňovali platnosť právneho úkonu postúpenia pohľadávky. Žalobca ďalej namietal, že doručenie písomnej výzvy banky dlžníkovi nie je podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky. Ak banka pred postúpením pohľadávky písomne nevyzvala dlžníka na plnenie, nemá to vplyv na platnosť postúpenia pohľadávky v zmysle § 524 Občianskeho zákonníka. S nedoručením výzvy môžu byť spojené len sankcie vyplývajúce zo zákona o bankách. Poukázal aj na to, že v čase postúpenia pohľadávky bol žalovaný v omeškaní s plnením svojho záväzku po dobu 1281 dní a preto s ohľadom na znenie § 92 ods. 8 zákona o bankách nebolo ani nutné výzvu na plnenie žalovanému pred postúpením pohľadávky zasielať. Žalobca poukázal aj na § 89 ods. 1 zákona o bankách, ktorý umožňuje upraviť vzťahy medzi bankou a jej klientom odchyľne od ustanovení zákona o bankách. V tomto zmysle poukázal na čl. 19.16 všeobecných obchodných podmienok, podľa ktorých klient výslovne súhlasí s tým, že banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť akékoľvek svoje pohľadávky. Žalobca spochybnil aj právny záver súdu prvej inštancie, že banka môže na tretiu osobu postúpiť len splatné pohľadávky proti spotrebiteľovi. Takýto záver je absurdný a nezodpovedá zneniu § 92 ods. 8 zákona o bankách. Žalobca z uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobe žalobcu celkom vyhovie alebo aby ho zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu písomne uviedol, že s rozhodnutím súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby žalobcu súhlasí a s jeho dôvodmi sa stotožňuje. Závery súdu prvej inštancie vychádzajú zo správneho právneho posúdenia a pochopenia predmetnej veci, sú vysvetlené jasne a zrozumiteľne a nie sú žiadnym pádnym argumentom spochybniteľné. Podľa žalovaného žalobca vady rozsudku súdu prvej inštancie vidí len v tom, že sa súd nestotožnil s jeho pohľadom na vec. Odvolanie žalobcu je len opakovaním argumentácie, ktorú použil pred súdom prvej inštancie, na ktorú sa už žalovaný vyjadril. Navrhol preto, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

6. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací vec preskúmal podľa § 370 a § 380 CSP v rozsahu a z dôvodov odvolania žalobcu, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej časti vo výroku o zamietnutí žaloby žalobcu ako vecne správny potvrdiť podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP.

7. Odvolací súd preskúmaním veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie pri zamietnutí žaloby žalobcu vzal do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov vyplynuli, neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo, výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 CSP. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho aj správne aplikoval. Odvolací súd sa preto stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie a z tohto dôvodu si odvolací súd aj osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia, v celom rozsahu na ne poukazuje v zmysle § 387 ods. 2 CSP.

8. Dôvody odvolania, ktoré žalobca uviedol sú len opakovaním jeho argumentácie v konaní pred súdom prvej inštancie. Na všetky argumenty žalobcu súd prvej inštancie dôsledne, jasne a zrozumiteľne v napadnutom rozhodnutí reagoval, odvolací súd sa v plnej miere s jeho závermi zhoduje a nepovažuje za potrebné k týmto nič dodávať.

9. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku o zamietnutí žaloby žalobcu podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní úspešnému žalovanému odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalobcovi v rozsahu 100 %. Osobitnému subjektu na strane žalovaného Združeniu na ochranu občana spotrebiteľa HOOS odvolací súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože mu žiadne takéto trovy preukázane nevznikli.

10. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).